

ТЕРИ БИСОН СЛУЖЕБЕН РОМАНС

Превод от английски: Христо Поцаков, 2000

chitanka.info

Тери Бисон отново е невероятен. Както винаги той пише по собствения си начин, който е неповторим. През миналата година негова тема бе виртуалната реалност, а сега — преобразуваната скучна реалност на служебните компютри. Разбира се най-голямото му постижение през последните няколко години не бе късият фантастичен разказ, а завършването на вторият роман на Уолтър Милър-младши — „Свети Аейбовиц и дивата кобила“, представящ ни бъдещето и явяващ се като естествено продължение на класическата творба „Кантата за Аейбовиц“. Помощта на Бисон е била наложителна, тъй като Милър е бил на смъртно легло. И наистина той се е справил превъзходно. В романа всеки може да забележи сатиричната ирония в стила на Милър, преподнесена с чудесно чувство за хумор, така неразривно свързана със сериозната част от работата, което обаче съвсем не е в стила му. Милър винаги бе заявявал, разбира се с чувство за хумор, че ще успее да завърши творбата (той работи върху нея повече от десет години) или че най-малкото е длъжен да го стори. Настоящият разказ за първи път се появи в списание „Плейбой“ и особено много се хареса на компютърните манаици. Но дори и никога да не сте ползвали компютър или дори само да сте чували за „Майкрософт“, то би трябвало чудесно да разберете предложени хумор.

* * *

Когато Кен678 видя за първи път Мери97, той се намираще в Автентичния Общински Жилищен Комплекс и чакаше на опашка за заключителния етап на случайните запознанства. Тя беше заела две пространства пред него: синя пола, оранжева връзка, леко издута бяла блузка, изобщо всичко си беше като на всяка друга женска икона. Той все още не знаеше, че се казва Мери, дори не успя да разгледа лицето ѝ. Но с двете си ръце, по някакъв старомоден маниер държеше „папка“ и когато опашката зави напред, забеляза ноктите на пръстите ѝ.

Бяха червени.

Когато опашката отново се появи и направи завой, тя си беше отишла. Кен беше заинтригуван, но бързо забрави за нея. Беше най-натовареното време на годината и тичаше като луд от „повикване“ до

„задача“. По-късно през тази седмица той я видя отново, докато беше направил пауза с един отворен „прозорец“ в „коридор“ между „копия“ и „препратки“. Докато минаваше край нея, той обърна своята „папка“ встрани — беше научил този трик. Отново видя тези червени нокти, това беше много любопитно.

Нокти на пръсти не съществуваха в „алтернативно меню“.

В „цветното меню“ нямаше „червено“.

Кен използва уикенда, за да направи визита на майка си в нейната къща. Беше по случай рождения ѝ ден, годишнина или нещо от този род. Той ненавиждаше уикендите. Беше израсъл използвайки „лицето на Кен“ и без него се чувстваше неудобно. Мразеше и старото си име, с което майка му настояваше да го повика. Мразеше безжалостните и плашещи неща, които се намираха отвън. За да избегне паниката, Кен затвори очи и започна да си бръмчи със затворена уста — навън от тук, той можеше да прави и двете неща заедно — опитваше се да симулира мирния бръм на службата.

Но това не замести истинските неща и Кен не можа да се успокои, докато седмицата отново не започна и той не се върна вътре. Обичаше мекото електронно бръмчене на търсещите машини, оживения поток на иконите, матовия блясък на коридорите и блестящите прозорци, с техните успокояващи гледки на вътрешната среда. Той обичаше своя живот и работата си.

През тази седмица срещна Мери, по-скоро тя го срещна.

Кен⁶⁷⁸ току-що бе възстановил „папка с документи“, за да я предаде на „претърсване“ и после за „печат“. През неясните очертания на иконите отпред, можеше да забележи, че на „търговски отпътуващи автобуси“ го очаква дълга опашка, така че той се спря в един „коридор“, мястото за чакане го окуражаваше в зоните с висок трафик.

Кен отвори „прозорец“, за да остави „папката“ на долния му перваз. В него разбира се нямаше въздух, но в замяна на това имаше чудесен изглед. Гледката бе като всяка в „прозорец“ на „Майкросърф офис“ 6.9: калдъръм и спокойни кафенета с цъфнали кестени пред тях. Април в Париж.

Кен дочу глас да казва:

— Не е ли красиво?

— Какво? — попита той смутено. Беше невъзможно две икони да се появят в един и същи „прозорец“, но тя вече стоеше пред него. С

червените си нокти и всичко останало.

— Април в Париж — рече.

— Зная. Но как...?

— Научила съм малък номер — показва тя нейната „папка“, която стоеше върху неговата, и то доста възбуждащо.

— И ти го направи? — завърши той, защото това беше извън неговата компетентност. Тя имаше лицето на Мери, а то както често се случва, беше неговото любимо лице. А също и червени нокти.

— Всеки, който правилно изравни „прозореца“, ще ни прочете като една икона.

— Вероятно ще прочете само правилният параграф — отбеляза Кен. — Поясни чисто.

— Името е Мери — отвърна тя. — Мери97.

— Аз съм Кен678.

— През миналата седмица ти се забави, когато минаваше край мен. Също чист номер. Представям си, че си го направил само поради цената на запознанството. Повечето от работохолиците, тук, в градската палата са доста необщителни.

Кен ѝ показва собствения си номер с „папката“, но тя изглежда вече го знаеше.

— Колко пъти си била в „търговския център“? — попита той.

— Достатъчно дълго.

— Защо тогава не съм те виждал по-рано?

— Възможно е да си ме видял, но да не си ме забелязал — отвърна тя и повдигна ръката с червените нокти. — Не винаги съм имала точно такива — поясни тя.

— Откъде ги намери?

— Това е тайна.

— Те са привлекателно чисти.

— Чисти или привлекателни?

— И двете.

— Флиртуваш ли с мен? — попита тя и се усмихна с усмивката на Мери.

Кен се опита да измисли отговор, но беше твърде бавен. „Папката“ ѝ проблесна, мястото за чакане се прекъсна и тя вече си бе отишла.

По-късно, след няколко периода през същата седмица, той отново я забеляза и спря в един отворен „прозорец“, между „копия“ и „проверка за точност“. Той плъзна „папката“ си върху нейната, изравни правилно и отново стоеше пред нея, гледайки в „Пролет в Париж“.

— Научил си се да ставаш по-бърз — каза тя.

— Имах добър учител — отвърна той и произнесе това, върху което бе премислял много пъти: — И какво ако съм?

— Какво си?

— Флиртувал.

— Това би било о'кей — отвърна тя и се усмихна с усмивката на Мери.

За първи път Кен678 желаше лицето на Кен да има усмивка. „Папката“ му премигваше, но все още не искаше да напуска. — Колко пъти си била в „търговския център“ — отново я попита.

— Винаги — каза тя. Разбира се преувеличаваше, но в известен смисъл това беше вярно. Беше казала на Кен, че е била в градската палата преди да инсталират „Майкросърф офис 6.9“ — Преди него записите се съхраняваха в мазето — продължи Мери. — Бяха в метални чекмеджета и можеха да се вземат с ръка. Аз помогнах всичките да ги вкарат в диск. „Входни данни“, така се наричаха.

— „Влизане“ ли?

— Това беше преди невралния интерфейс. Ние стояхме ИЗВЪН и стигахме до тях чрез клавиатура, после гледахме през нещо като „прозорец“, наричаха го „монитор“. В „офиса“ нямаше никой. Нямаше и „Април в Париж“. Той беше добавен, за да предпазва от клаустрофобия.

Кен678 го пресметна наум. На каква възраст беше Мери? На петдесет и пет или на шейсет години?

Нямаше значение. Всички икони са млади и всички жени са красиви.

Кен никога не беше имал приятел в „офиса“, да не говорим за приятелка. Разбра, че бърза с неговите „повикване“ и „задача“, само за да обикаля по „коридорите“ и да търси Мери97. Обикновено я намираще в някой отворен „прозорец“ вторачена в паважа, малкото кафене и цъфтящите кестени. Мери бе влюбена в „Април в Париж“.

— Колко романтично е там — отбеляза тя. — Можеш ли да си представиш да хвърчиш по булеварда?

— Предполагам — отвърна Кен, но всъщност не можеше. Той не обичаше такива въображаеми неща. Предпочиташе реалния живот в „Майкросърф офис 6.9“. Харесваше му да стои в „прозореца“ срещу нея, да чува нежния глас на Мери и да отвръща с дълбокия глас на Кен.

— Как дойде тук? — попита го тя.

Кен ѝ разправи, че е бил нает временно, а документите му от средата на века са били пренесени по дълга вита стълба и от „архивни“ са станали „активни“.

— Разбира се, тогава не се казвах Кен — рече той. — Всички временно наети икони по това време бяха сиви, нямаше мъжки и женски. Ние бяхме неврално интерфейсни чрез специални каски, вместо с ушни халки. Никой от квалифицираните работници в „офиса“ не говореше с нас, дори не ни забелязваше. Работехме по четиринайсет, петнайсет периода дневно.

— И това ти хареса — каза Мери.

— Заобичах го — призна Кен. — Намерих, каквото търсех. Обичах да съм вътре.

И той ѝ разправи колко чудесно и странно се е почувства, когато за първи път е станал икона. Да виждаш себе си, как се разхожда наоколо и като че ли тялото ти едновременно се намира вътре и вън.

— Сега ми изглежда напълно нормално, разбира се — добави той.

— Така е — каза Мери и се усмихна с очарователната усмивка на Мери.

Минаха няколко седмици, преди Кен да набере смелост да направи това, което бе замислил като „неговият ход“.

Те бяха в прозореца, където за пръв път бе разговарял с нея, в „коридор“ между „копия“ и „проверка за точност“. Ръката ѝ бе поставена върху долния перваз на „прозореца“, червените ѝ нокти проблясваха и той постави своята ръка върху нейната. Дори в действителност да не можеше да я усети, чувстваше се добре.

Страхуваше се тя да не махне своята, но в замяна тя се усмихна с усмивката на Мери и каза:

— Не мислех, че си възнамерявал да го направиш.

— Желаех го от първия път, в който те видях.

Тя премести пръстите си върху неговите, беше почти вълнуващо.

— Искаш ли да видиш какво прави ноктите ми червени?

— Имаш предвид твоята тайна ли?

— Ти знаеш „прегледа“ между „дела“ и „налози“, така ли е? Срещни ме там след три периода.

„Преглед“ беше кръгова връзка без „прозорци“. Кен срещна Мери в „подбери всичко“ и я последва по направление към „вмъкни“, където „вратите“ бяха по-малки и близо една до друга.

— Някога чувал ли си за „великденско яйце“? — попита го тя.

— Разбира се — отвърна Кен. — Програмната изненада е скрита в софтуера. Една неупълномощена практика, която липсва в наръчника. Понякога весела, понякога крайно неприлична. „Великденските яйца“ обикновено...

— Ти точно повтаряш какво си научил в „ориентацията“ — каза тя.

— ... намерят и изчистват от търговския софтуер чрез обкръжението на „измамник“ и „оптимисти“ — привърши Кен, защото вече беше изчерпал междинния си запас от информация.

— Чудесно — отвърна Мери. — Точно тук се намираме.

Мери го заведе в малка стая без „прозорци“. Там нямаше нищо друго, освен малка масичка с формата на сърце.

— Тази стая беше изтрита, но никога отписана — рече тя. — „Оптимиста“ ще ѝ липсва. Ето защо „великденските яйца“ още са тук. Открих това случайно.

На масичката имаше три карти за игра. Две от тях бяха с лице надолу, третата беше обърната. Бе десетка каро.

— Готов ли си? — попита Мери и без да дочака отговор обърна десетката с лице надолу. Ноктите на пръстите ѝ вече не бяха червени.

— Сега ти опитай — каза тя. Кен се отдръпна.

— Не бъди нервен. Картата нищо не прави, само променя „алтернативното меню“. Давай!

Кен неохотно отново обърна картата. Ноктите на пръстите на Мери отново станаха червени. Със собствените му не се случи нищо.

— Тази карта работи само за млади жени — отбеляза Мери.

— Чиста работа — отвърна Кен, беше се поуспокоил.

— Тук има колкото щеш — каза тя. — Готов ли си?

— Надявам се.

Мери обърна втората карта, бе дама купа. Докато я обръщаше, Кен чу „туп-туп“ и в „стаята без прозорци“ се отвори „прозорец“. Беше

„Април в Париж“.

Кен видя, че в центъра на булеварда в права посока слизаше сив кон. По него нямаше конски амуниции, опашката му и гривата бяха подрязани, а огромният му червен пенис почти се влачеше по паважа.

— Видя ли го? — попита Мери97.

Тя стоеше срещу Кен в „прозореца“. Издутата ѝ бяла блузка и оранжевата връзка бяха изчезнали. Беше останала по червен дантелен сутиен. Чашките му бяха изпълнени, а тесните ластични каишки стегнати. Връхчетата на закръглените ѝ гърди бяха закръглени и блестяха като лунички.

Кен678 не можеше да се помръдне и бе онемял. Това бе едновременно ужасно и чудесно. Ръцете на Мери бяха зад гърба ѝ и тя разкопчаваше сутиена си. Но той тъкмо щеше да падне от гърдите ѝ, когато се чу изсвирване на свирка.

Конят бе спрял по средата на булеварда. Беше заобиколен от жандарми, които размахваха палките си.

„Прозорецът“ се затвори. Мери97 стоеше до масичката, облечена отново с издутата си бяла блузка и оранжева вратовръзка. Само десетка каро бе останала обърната с лице нагоре.

— Защо толкова бързо обърна другата карта? — попита Кен, тъй като бе искал да зърне зърната на гърдите ѝ.

— Дама купа сама го направи — отвърна Мери. — Едно „великденско яйце“ представлява затворен алгоритъм. Преследва себе си, след като веднъж е стартирал. Хареса ли ти? Само не казвай, че се чудиш какво да отвърнеш.

Тя се усмихна с усмивката на Мери, а Кен се замисли какво наистина би казал. Но „папките“ им премигнаха, мястото за изчакване се прекъсна и Мери вече си бе отишла.

Няколко периода по-късно, Кен я намери на обичайното им място за срещи — в един отворен „прозорец“ между „копия“ и „проверка за точност“, по-точно в „коридора“ между тях.

— Дали ми хареса? — каза той. — Влюбих се в това.

— Флиртуваш ли с мен? — попита Мери97.

— И какво ако флиртувам? — отвърна Кен и интимните му думи бяха почти толкова добри, колкото нейната усмивка.

— Тогава ела с мен.

През тази седмица Кен678 два пъти повече следваше Мери97 в „прегледа“. По което и време да отиваха винаги беше същото, но си оставаше идеално. Колкото по-скоро Мери обръщаше дама купа, толкова по-бързо Кен чуваше „туп-туп“. Отново имаше отворен „прозорец“ в „стаята без прозорци“, отново конят слизаше по булеварда и огромният му пенис почти се влачеше по паважа. Съвършените зрели и кръгли гърди на Мери се издуваха под дантеления червен сутиен, тя казваше „Видя ли коня“ и посягаше зад гърба си, за да се освободи от презрамките му...

Да махне презрамките си! И тъкмо чашките на сутиена да паднат и Кен678 да види зърната ѝ, жандармерийската свирка изпищяваше, а Мери97 отново бе облечена с бялата си блузка и оранжева вратовръзка. Прозорецът се затваряше, дамата купа се бе обърнала надолу.

— Единствения проблем с „великденските яйца“ е, че те винаги са същите — казваше Мери. Който и да ги е измислил, очевидно е представлявал случай на забавено развитие.

— Макар да е едно и също, аз го харесвам — отвръщаше Кен.

На тръгване от градската палата за уикенда, Кен678 внимателно разгледа тълпата от обикновени служители, която слизаше по стъпалата. Коя от тези жени бе Мери97? Изглежда нямаше начин да се разбере. Всички бяха възрастни и от различни националности, но с опулените си празни погледи и златните неврални интерфейси в ушите си изглеждаха еднакви, особено с отличителните знаци на мрежата, изработени във вид на дупки по ръкавиците им.

Уикендът изглеждаше, че ще трае вечно. Но след като седмицата най-сетне свърши, Кен се зае да се надпреварва със своите „повиквания“ и „задачи“, след това пропътува „коридорите“, докато намери Мери в „нейната“ точка — отвореният „прозорец“ между „копия“ и „проверка за точност“.

— Не е ли романтично? — каза тя, гледайки в „Април в Париж“.

— Предполагам — рече Кен неспокойно, тъй като си мислеше за ръцете ѝ отзад, които откопчаваха сутиена.

— Какво би могло да бъде по-романтично? — попита Мери и той си помисли, че тя се шегува.

— Червеният сутиен — заяви Кен.

— Тогава ела с мен — покани го тя.

Те вече се срещаха в „прегледа“ три пъти седмично. Три пъти Кен678 чуваше коня, три пъти очакваше червения дантелен сутиен да се смъкне. Тази седмица бе близо до най-голямото щастие, което бе имал.

— Чудил ли си се някога какво има под третата карта? — попита го Мери97.

Те отново стояха в „прозореца“ между „копия“ и „проверка за точност“. Новата седмица едва беше започнала. В „Април в Париж“ кестените цъфтяха над паважа. Кафенетата бяха празни. В далечината няколко вдървени фигури слизаха от файтони и се качваха в тях.

— Да, чудил съм се — каза Кен678, макар да не беше вярно. Не му харесваше да се чуди.

— Аз също — заяви Мери.

Когато се срещнаха след няколко периода по-късно в „стаята без прозорци“, извън „прегледа“, Мери постави ръката си с червени нокти върху третата карта и каза:

— Съществува един единствен начин да разберем.

Кен не отговори, в замяна на това усети внезапна хладина.

— Трябва да го направим двамата — настоя тя — Ти ще обърнеш дамата, а аз третата карта. Готов ли си?

— Предполагам — каза той и отново излъга. Третата карта беше асо спатия. Щом я обърна, Кен разбра, че нещо не е както трябва.

Имаше усещането за нещо различно.

Беше паважът под краката му.

Беше „Април в Париж“ и Кен678 слизаше по булеварда. Мери97 стоеше пред него. Беше облечена с безръкавна селска блуза и дълга широка пола.

Кен беше ужасен. Бяха ли в „прозореца“? Бяха ли в „стаята без прозорци“?

— Къде сме? — попита той.

— Ние сме ВЪТРЕ в „Април в Париж“, а не на границата на „прозореца“. ОТВЪТРЕ в неговата среда. Не е ли вълнуващо?

Кен опита да спре да върви, но не можеше.

— Мисля, че сме натикани тук — каза той и се опита да затвори очи, за да избегне паниката, която го обхвана, но не можа.

Мери само се усмихваше с усмивката на Мери и те се разхождаха по булеварда под цъфналите кестени. Те минаха край едно

кафене и отново завиха зад ъгъла. И всеки път бе едно и също. Същите дървета, същите кафенета, същия паваж, файтоните и вдървените фигури в далечината никога не се доближаваха.

— Не е ли романтично? — рече Мери. — И не ми казвай че се учудваш.

Тя вече изглеждаше различно, навярно се дължеше на облеклото ѝ. Приятната ѝ блузка бе доста изрязана отпред. Кен се опита да погледне надолу, но не можеше.

Те минаха край друго кафене. Този път Мери⁹⁷ се обърна и Кен вече седеше срещу нея на малка масичка върху тротоара.

— Ето, това е! — възкликна тя. — Това „великденско яйце“ е повече интерактивно. Трябва само да потърсиш нови начини да правиш нещата.

Тя все още се усмихваше с усмивката на Мери. Масичката бе с формата на сърце, също като „стаята без прозорци“. Кен се наведе, но все още не можеше да погледне навътре под блузата ѝ.

— Не е ли романтично? — отново попита Мери. — Защо не ми поръчаш нещо?

— Време е да си тръгваме обратно — отвърна Кен. — Ще се хвана на бас за „папките“ ни...

— Не бъди глупав — рече тя и разтвори менюто.

— ... премигват като луди — завърши той, защото вече беше на собственото си ниво на некомпетентност.

Келнерът се появи. Носеше бяла риза и старомодни черни панталони. Кен се опита да погледне лицето му, но това се оказа невъзможно. В менюто имаше само три пункта:

РАЗХОДКА
СТАЯ
КЪЩА

Мери посочи СТАЯ и преди да затвори менюто, те вече се намираха в клиновидна класическа стая и бяха седнали на ръба на леглото. Сега Кен можеше да надникне по-надолу в блузата ѝ. В действителност той видя как двете му ръце се протегнаха и прихлупиха двете пълнички, свършени гърди на Мери⁹⁷. Зърната ѝ

бяха големи и кафяви като препечени бисквити. През френските прозорци на стаята се виждаше Айфеловата кула и булеварда.

— Мери — каза той, докато тя му помагаше да ѝ вдигне полата. Тя се усмихваше с усмивката на Мери и легна по гръб с навити около кръста ѝ блуза и пола. Отдолу, откъм булеварда Кен чу интимното „туп-туп“, докато в това време тя разпростря свободно идеалните си закръгленисти.

— Април в Париж — произнесе Мери и червените ѝ заострени връхчета на пръстите дръпнаха долните му гащета в една единствена посока и...

Той я целуна по сладката уста и каза:

— Мери!

Връхчетата на пръстите ѝ отново дръпнаха долните му гащета в една единствена посока и...

И отново целувка по сладката уста и въздишка:

— Мери!

А връхчетата на пръстите ѝ дръпнаха долните му гащета в познатата посока и...

Той, пак я целуна по сладката червена бисквитена уста и каза:

— Мери!

Жандармерийската свирка изсвири и те отново се оказаха в кафенето. Върху масичката с форма на сърце, поставена върху тротоара, лежеше менюто.

— Хареса ли ти това? — рече Мери. — Само не казвай, че се чудиш.

— Нещо като това ли? Обожавам го — отвърна Кен. — Но не трябва ли да се връщаме?

— Обратно ли? — сви рамене тя и той не знаеше защо го направи. Сега Мери държеше в ръцете си чаша със зелена течност.

Кен отвори менюто и келнерът без лице незабавно се появи.

В менюто имаше три пункта и преди Мери да посочи някой от тях, той показа КЪЩА и масичката и келнера изчезнаха. Двата се оказаха в „стая без прозорци“ и с изключение на десетка каро, останалите лежах с лица надолу.

— Защо ти винаги искаш да разваляш всичко? — попита тя.

— Не съм... — започна Кен, но не успя да довърши. Папката му премигна, мястото за изчакване се прекъсна и той си отиде.

— БЕШЕ романтично — настоя Кен678 няколко периода по-късно, след като отново се срещна с Мери97 в обичайната точка — в „прозореца“ на „коридора“ между „копия“ и „проверка за точност“. — Заобича ли го?

— Затова ли бе толкова нервен?

— Бях нервен ли?

Тя се усмихна с усмивката на Мери.

— Защото тъкмо сега ставам нервен — рече Кен. — Защото „Април в Париж“ не е истинска част от „Майкросъф офис 6.9“.

— Сигурно е. Това е вътрешна среда.

— Това е точно един тапет. Не предполагаме, че ще се окажем ВЪТРЕ.

— По-скоро е „великденско яйце“ — отвърна Мери97. — Не предполагаме, че ще започнем служебен романс.

— Служебен романс — каза Кен. — Нима това сме имали?

— Ела с мен и ще ти покажа — рече Мери и той го направи. И тя го направи.

И той го направи и тя го направи и те го направиха. Той се срещна с нея три пъти през тази седмица и три пъти през следващата, използваше всеки момент, който можеше да икономиса. Паважът и кафенето все още го правеха нервен, но Кен678 обичаше клиновидната класическа стая. Той обичаше и зърната на Мери — така големи и така кафяви като препечени бисквитки. Обичаше блузката и полата ѝ, навити около кръста, докато тя лежеше по гръб с разтворените си идеално закръглени неща, обичаше и звукът „туп-туп“, както и червените заострени връхчета на пръстите ѝ и полусмъкнатите ѝ френски малки гащички, които се явиха като нов момент. Обичаше и нея.

В края на краищата това бе любовна история.

Проблемът бе, че Мери97 никога не искаше да се връща обратно в „Майкросъф офис 6.9“. След клиновидната класическа стая тя желаше да се разхожда по булеварда с цъфналите кестени или да стои в кафенето, наблюдавайки вдървените фигури, които в далечината слизаха от файтоните или се качваха в тях.

— Романтично ли е? — казваше и въртеше зелената течност в чашата си.

— Време е да се връщаме — отговаряше Кен. — Хващам се на бас, че „папките“ ни вече премигват като луди.

— Винаги казваш едно и също — винаги отвърщаше Мери.

— Трябва да поговорим — предложи Кен⁶⁷⁸ накрая.

Както обикновено, това беше „Април в Париж“. Той се разхождаше с Мери⁹⁷ по булеварда с цъфналите кестени.

— За какво? — попита тя, зави край един ъгъл след това край друг.

— За разни неща — каза той.

— Не е ли романтично? — попита тя след като се върнаха към кафенето.

— Предполагам — отвърна Кен. — Но...

— Мразя да казваш това — рече Мери.

— ... липсвам в службата — довърши той, защото винаги се намираше в неговата некомпетентност.

Мери⁹⁷ сви рамене.

— Все твои собствени проблеми — каза тя и развъртя зелената течност в чашата си, беше гъста и прилепваше по стените ѝ.

Кен имаше чувството, че Мери гледа през него, вместо към него. Опита се да надникне по-навътре под селската ѝ блузка, но не можа.

— Мислех, че искаш да разговаряш с мен — изрече тя.

— Да, исках — отвърна той и се протегна за менюто.

— Не съм в настроение — заяви Мери и го дръпна встрани.

— Трябва да се връщаме — настоя Кен⁶⁷⁸. — Хващам се на бас, че „папките“ ни премигват като луди.

— Продължавай — каза тя и сви рамене.

— Какво?

— Ти липсваш в службата. Аз не. Възнамерявам да остана тук.

— Тук ли? — опита се той да се огледа, но можеше да вижда само в една посока — към булеварда.

— Защо не? — изрече Мери. — Кой ще ми липсва там?

Тя отпи глътка от зелената течност и отвори менюто. Кен беше смутен. Дали през цялото време беше пила?

И защо в менюто вече съществуваха четири пункта?

— Аз — предположи той.

Но келнерът вече се бе появил, поне беше същият.

— Давай, прави го — каза тя и Кен посочи КЪЩА. Но тя посочи новия пункт в менюто: ОСТАВАНЕ.

Този уикенд бе най-дългия в живота на Кен678. След като новата седмица започна, той бързо се впусна в „коридора“ между „копия“ и „проверка за точност“, надявайки се против надеждата. Но там нямаше отворен „прозорец“ и разбира се нямаше и Мери97.

Той я потърси между „повикване“ и „задачи“, проверявайки всяка опашка във всеки „коридор“. Накрая, към средата на седмицата отиде до „стаята без прозорци“, пренебрегвайки за пръв път „прегледа“.

„Папката“ на Мери97 беше изчезнала. Картите върху малката масичка бяха обърнати с лице надолу, с изключение на десетката каро.

Кен обърна дама купа, но нищо не се случи. Бе извънредно изненадан.

След това обърна асо спатия и усети паважа под краката си. Беше се озовал в „Април в Париж“. Кестените цъфтяха, но той не чувстваше. Имаше само мрачна тъга.

Свърна към първото кафене и тя беше там, пред масичката с форма на сърце.

— Гледай кой е тук — каза.

— „Папката“ ти е изчезнала — отвърна той. — Но когато се върнах в стаята, премигваше като луда. Ала това беше преди уикенда. Сега я няма.

— Никога няма да се върна там — сви рамене Мери. — Нещо се случи с мен. Спомняш ли си, когато намери каквото търсехме? Както и да е, аз го намерих. Харесвам го тук.

Мери бутна чашата със зелената течност към него.

— Ти също може да го харесаш — каза тя.

Кен не отговори. Страхуваше се, че ще започне да плаче, дори с плача на Кен.

— Но всичко е о'кей — рече Мери97.

Тя дори се усмихна с усмивката на Мери. Глътна от чашата и отвори менюто. Келнерът се появи, тя показа СТАЯ и Кен някак си спомни, че това беше и предишния път.

В клиновидната класическа стая, той напълно успя да надникне под блузата на Мери. След това ръцете му похлупиха пълничките ѝ

гърди за последен път. През френския прозорец бе в състояние да вижда Айфеловата кула и булеварда.

— Мери — каза той и тя легна по гръб с блузата и полата си навити около кръста, а той си спомни по някакъв начин, че така бе и предишния път. Дочу интимното „туп-туп“, което се донасяше от булеварда, тя разтвори съвършените си неща и каза:

— Април в Париж.

Червените заострени връхчета на пръстите ѝ полусмъкнаха малките ѝ френски гащички и Кен по някакъв начин знаеше, че това е било и преди.

Той целуна сладката ѝ червена бисквитена уста.

— Мери — произнесе.

Тя полусмъкна малките си френски гащички и той някак знаеше, че това се е случвало и преди.

Жандармерийската свирка пропищя и те отново се озоваха на тротоара пред кафенето. Менюто се намираше върху масичката с форма на сърце.

— Флиртуваш ли? — попита Мери.

„Каква тъжна шега си прави с мен“ — мислеше Кен678. Той се опита да се усмихне, дори Кен да не притежаваше усмивка.

— Ти мислиш за отговор — продължи тя. — Какво ще стане, ако го имам?

Мери отпи нова глътка от зелената течност, после радостно завъртя зелената течност в чашата. Нямаше значение колко е изпила, тя оставаше винаги пълна.

— Време е да се връщам — каза Кен. — „Папката“ ми ще премигва като луда.

— Разбирам те, всичко е наред. Идвай и ме виждай понякога — помоли тя. — И не заявявай, че се чудиш.

Кен678 кимна в знак на съгласие, дори Кен да не можеше да направи този жест. Беше опънат като струна на лък. Мери97 отвори менюто. Келнерът пристигна и той посочи КЪЩА.

Следващите две седмици Кен678 прекара, работейки като луд. Целият беше потънал в „Майкросърф офис 6.9“. Щом „папката“ му премигнеше, излизаше навън — на „повикване“, „тройни задачи“, движейки се с голяма скорост по „коридорите“. Той избягваше „коридори“ между „копия“ и „проверка за точност“, така както

избягваше и „преглед“. Веднъж почти се спря пред познатия до болка „прозорец“. Но не погледна към „Април в Париж“, беше толкова самотно да го прави без Мери.

Изминаха четири седмици, преди Кен678 да се върне в „стаята без прозорци“, чрез „прегледа“. Той се боеше да види картите върху масичката с форма на сърце. Ала картите, заедно с нея бяха изчезнали. Забеляза, че надписите по стената са изтрити, сигурно бяха минали през „оптимизатор“. Изглежда, че цялата „стая“ е била изтрита и след това отново препрограмирана.

Когато я напусна, се чувстваше само самотен. Беше дълбоко опечален.

През следващата седмица отново посети „стаята“ и я намери пълна с празни „папки“. Може би някоя от тях е била Мери97. Сега, след като „великденското яйце“ също беше изчезнало, той се чувстваше не дотолкова виновен, че няма намерение да види Мери97. Кен отново бе свободен да обича „Майкросъф офис 6.9“, свободен да се наслаждава на мекото електронно бръмчене, на заетия поток на „иконите“ и на тихите опашки. Но поне веднъж в седмицата той се спираше в „коридора“ между „копия“ и „проверка за точност“ и отваряше „прозореца“. Тогава всеки можеше да го намери загледан в „Април в Париж“. Кестените цъфтяха, паважът блестеше, вдървените фигури се мяркаха в далечината. Кафенетата бяха почти празни. Самотно силуетче седеше на малка масичка, сигурно беше тя.

Казват, никога не можеш да се съвземеш от първата любов. „По онова време Мери97 би трябвало да бъде първата ми любов“ — предпочиташе да мисли Кен678. Той обичаше да си спомня червените нокти на ръцете ѝ, нежният глас и усмивката на Мери, зърната на гърдите ѝ — големи и кафяви като препечени бисквитки и малките ѝ, полусъмъкнати френски гащички.

Фигурката в кафенето би трябвало да бъде Мери97. Кен678 се надяваше да е така. Той се надяваше, че всичко е наред с нея в „Април в Париж“. Надяваше се също, че е щастлива както някога беше. Надяваше се и да е чудесно опечалена.

Но погледнете: „папката“ му премигва като луда, мястото за срещи е прекъснато и е време да си върви.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.